

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 515/2011-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. M. B., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 155/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. M. B. **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2011 doručená sťažnosť JUDr. M. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 155/09.

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

„Týmto podávam Ústavnému súdu Slovenskej republiky sťažnosť podľa čl. 127 ústavného zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky vo veci zbytočných prietahov v konaní vedenom na Krajskom súde Bratislava pod č. 4 S 155/09-42, ktorému som 4. augusta 2009 podala žalobu - preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vydaného podľa § 19 ods. 20 zákona č. 580/2004 Z. z. o zdravotnom poistení a o zmene a doplnení zákona č. 95/2002 Z. z. o poisťovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vo veci ročného zúčtovania poistného na povinné verejné zdravotné poistenie za rok 2005.

Súd do dnešného dňa nevydal rozhodnutie; urobil len jeden procesný úkon, ktorým ma podaním zo dňa 17. augusta 2009, ktoré mi bolo doručené 21. augusta 2009, vyzval na písomné vyjadrenie, či súhlasím s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. Využila som možnosť nevyjadriť sa, keďže som súhlasila s prejednaním veci bez nariadenia pojednávania. ...

Zastávam názor, že nečinnosťou súdu bolo porušené moje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré mi zaručuje čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Vzhľadom na to, že súd neprerokoval moju žalobu bez zbytočných prietahov, žiadam Ústavný súd Slovenskej republiky, aby

a) vyslovil, že v prípade sťažovateľky bolo porušené jej právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktoré jej zaručuje čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky;

b) uložil súdu povinnosť rozhodnúť o žalobe týkajúcej sa nedoplatku z ročného zúčtovania poistného na povinné verejné zdravotné poistenie za rok 2005 vedenej pod č. 4 S 155/09-42;

c) rozhodol o finančnom zadosťučinení vo výške 1500 eur pre sťažovateľku s ohľadom na vysokú spoločenskú nebezpečnosť dlhodobo pretrvávajúcej aplikačnej praxe týkajúcej sa ročného zúčtovania poistného na povinné verejné zdravotné poistenie, ktorú svojou nečinnosťou arogantne a cielene podporuje Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, ktorý konal až potom, keď som bola nútená využiť všetky možné právne prostriedky, aby som sa domohla po vyše dvoch rokoch úporného snaženia vydania rozhodnutia a v tejto nečinnosti pokračuje aj orgán súdnej moci bez toho, aby tento prípad bol právne a fakticky zložitý a aby som ja ako účastník konania marila svojim správaním priebeh konania; stačí len s porozumením čítať formulácie príslušných ustanovení zákona

č. 580/2004 Z. z., porovnať ich s Legislatívnymi pravidlami vlády Slovenskej republiky a vziať do úvahy nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. PL. ÚS 126/07 k záväznosti legislatívnych pravidiel tvorby právnych predpisov. Ročné zúčtovanie poistného na povinné verejné zdravotné poistenie za rok 2005 bolo prvým ročným zúčtovaním po zavedení tohto inštitútu a keďže formulácie zákona č. 580/2004 Z. z. v častiach upravujúcich ročné zúčtovanie sa vecne významne nezmenili, malo by byť v záujme Slovenskej republiky vyriešiť tento pretrvávajúci problém definitívne. Od roku 2006 márne čakám na akékoľvek právoplatné rozhodnutie v danej veci.

Dávam do pozornosti, že Ústavný súd Slovenskej republiky predbežne prerokoval moju prvú sťažnosť na nečinnosť Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a uznesením č. III. ÚS 4/09-8 zo dňa 14. januára 2009 ju zamietol pre nedostatok právomoci.

S ohľadom na zbytočné prieťahy v konaní súdu nenavrhujem žiadne dôkazy; domnievam sa, že predložené dôkazy preukazujúce porušenie mnou uvedených práv by mohli byť postačujúce aj s ohľadom na dôkazy predložené v predchádzajúcej sťažnosti uvedenej v VI. časti...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 S 155/09.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v danej veci skúmal, či sú splnené podmienky na

konanie pred ním. V nadväznosti na to ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou vyžaduje, aby v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní pred všeobecným súdom, sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má sťažovateľ právo podľa § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) v spojení s § 6 zákona č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch a sudcoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi prvostupňového súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o štátnej správe súdov v spojení so zákonom o súdoch a sudcoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Podľa názoru ústavného súdu sa podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 17 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov v spojení s § 6 zákona o súdoch a sudcoch naďalej, aj po nadobudnutí účinnosti nového čl. 127 ústavy, zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietahov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietahov a ustanovuje za

také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116 ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona].

Keďže zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu vyplýva, že sťažovateľka sťažnosť na prietahy v napadnutom konaní nepodala a ani netvrdí, že ju nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa, a existenciu takýchto dôvodov nemožno vyvodit' ani z obsahu jej sťažnosti (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde), ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že vzhľadom na okolnosti prípadu niet dôvodu predpokladať, že by využitie sťažnosti podľa § 17 a nasl. zákona o štátnej správe súdov (s účinnosťou od 1. apríla 2005 podľa § 62 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov) neumožnilo účinnú ochranu základného práva sťažovateľky priznaného jej podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a preto podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde bolo potrebné jej sťažnosť odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

Ústavný súd nad rámec uvádza, že pokiaľ by v budúcnosti v postupe všeobecného súdu dochádzalo k zbytočným prietahom v konaní, sťažovateľke nič nebráni v tom, aby – samozrejme po využití účinných prostriedkov nápravy – opätovne podala sťažnosť pre porušenie základných práv a slobôd podľa čl. 127 ústavy.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. novembra 2011